

พุทธบูรณาการในการบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วม ของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐม Buddhist Integrated Approach in Participative Urban Community Management of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province

พัชรารวลัย ศุภะ¹, พระมหาประกาศิต สิริเมธ¹ และ สันญา สดประเสริฐ²
Patcharawalai Suppa,¹ Phamaha Prakasit Sirimeto¹ and Sanya Sodprasert²

¹มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี

¹Buddhapanya Sri Thawarawadee Buddhist College,

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

²มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

²Mahamakut Buddhist University

Email: doremeuram@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐม 2) เพื่อศึกษาการบูรณาการหลักการทางพระพุทธศาสนาในการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐม และ 3) เพื่อนำเสนอรูปแบบพุทธบูรณาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารและพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐมเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ การสนทนากลุ่ม และการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ จากแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า

1. การบริหารชุมชนเมืองของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐม พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านสังคมด้านเศรษฐกิจชุมชน ด้านทรัพยากรชุมชนและด้านการบริหารจัดการชุมชน อยู่ในระดับมากทุกด้าน และการบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่ซาง จังหวัดนครปฐม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก 3.55 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านการตัดสินใจด้านการปฏิบัติการด้านการรับผลประโยชน์และด้านการประเมินผลอยู่ในระดับมากทุกด้าน

2. การบูรณาการหลักการทางพระพุทธศาสนาในการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมควรมุ่งไปที่การปรับจิตใจและตัวตนของคณะผู้บริหาร และประชาชน โดยนำหลักการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม ได้แก่ ด้านประชาชน ด้านการมีส่วนร่วม และด้านภาครัฐ เพื่อให้ประชาชนที่เป็นบุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่นตามขั้นตอนต่างๆ

3. รูปแบบพุทธบูรณาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารและพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนจึงเกิดขึ้นจากการพัฒนาทางด้านสังคม เศรษฐกิจชุมชน ทรัพยากรชุมชน และการบริหารจัดการชุมชน โดยอาศัยการมีส่วนร่วมจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และองค์กรชุมชน จึงกลายเป็นภาคีเครือข่ายการมีส่วนร่วม ทำให้เกิดความเป็นเมืองที่สมบูรณ์แบบมีการทำประชาคม ซึ่งเปรียบเสมือนเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของคนในชุมชน โดยมีตัวแทนจากชุมชนต่างๆ และกลุ่มผู้รับผิดชอบในส่วนงานต่างๆ ในชุมชน ได้มีโอกาสพบปะกัน เพื่อประชุมหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในชุมชน สร้างองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนในชุมชน เพื่อให้ประชาชนในชุมชนเห็นความสำคัญในการพัฒนาชุมชนสู่ความเป็นเมือง

คำสำคัญ: พุทธบูรณาการ; การบริหารชุมชนเมือง; การมีส่วนร่วม

Abstract

This research aims¹⁾ to investigate the participative local administration model of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province,²⁾ to study the integration of Buddhist principles in the participative local administration model of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province and 3 to present the Buddhist Integrated Approach model of promoting the participation in sustainable local administration and development of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province. The research was conducted according to Mixed Methodology between qualitative research, focus group discussion and quantitative research. It was survey research from questionnaire. The research results revealed that:

1. The overall level of urban community administration of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province was found at high level with score of 3.72 when considered in each aspect, it was also noted at the high levels in all aspects, were Social, Community Economic, Community Resources and Community Management. And the overall level of urban community administration of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province was found at high level with score of 3.55 when considered in each aspect, it was also noted at the high levels in all aspects, were Adjudication, Operation, Advantage Receiving and Evaluation.

2. The integration of Buddhist principles in the participative local administration model of Raikhing Municipality, Nakhonpathom Province should focuses on adjusting the mental and self of management team and people with introduce the participative administration principle includes People, Participation and Public Sector. In order to the people who are person or group of person participate in local administration according to various procedures to develop, assist, support, make the advantage in various matters or activities from thinking, decision, receiving the advantage and evaluation to incur acceptance and maximum advantage with every parties coupled with compliance with the Buddhist principles for participative local administration.

3. Buddhist Integrated Approach model of promoting the participation sustainable local administration and development is a result of social, community economic, community resources and community management by of the participation by government, private, public and community organization sectors. Therefore, it is becomes participatory network associate and incur perfect city with organizing the community forums for the people in community to exchange knowledge together by representatives from various communities and the group who responsible for various sections in community have the opportunity to meet together for meeting to find the ways to solve various problems that occur in the community.

Keywords: Buddhist Integrated; Participative; Community Management

บทนำ

ประเทศไทยได้เริ่มปรับตัวเข้าสู่ยุคของการเปลี่ยนแปลงจากชนบทสู่เมือง แต่การจัดการพื้นที่ที่แยกส่วนการพัฒนาชนบทและเมืองออกจากกัน ทำให้ขาดความเชื่อมโยงทั้งด้านนโยบายและการปฏิบัติ ผนวกกับนโยบายการบริหารแบบรวมศูนย์ที่ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชนและท้องถิ่น ได้ส่งผลให้เศรษฐกิจภาคเมืองมีการเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกมากกว่า โดยที่การพัฒนาแยกห่างจากพื้นที่ชนบทก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำระหว่างเมืองและชนบทมากขึ้น ทั้งในด้านการกระจายรายได้ และการกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ตลอดจนคุณภาพและการกระจายบริการทางสังคม การตั้งค่าเป้าหมายให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและเป็นการท้าทายตามหลักการจัดทำแผนกลยุทธ์ (Meesuk, 2014) โดยการเติบโตของเมืองไม่ได้มีส่วนสนับสนุนการพัฒนาชนบทเท่าที่ควร ก่อให้เกิดความไม่สมดุลของการพัฒนา และไม่สามารถรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งมีการพึ่งตนเองได้น้อยลงสภาวการณ์ดังกล่าวทำให้ภาคชนบทเจริญเติบโตไม่เท่าเทียมกันและเกิดภาวะความยากจนและความล้าหลังทั้งยังขาดความเชื่อมโยงกับระบบเมืองและโลกภายนอก ขณะที่ภาคการเกษตรซึ่งเป็นฐานการผลิตที่สำคัญ มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างสิ้นเปลือง ขาดการอนุรักษ์ พื้นฟู และเสื่อมโทรมลง ประกอบกับแรงจูงใจจากรายได้นอกภาคเกษตร ทำให้คนชนบทต้องอพยพย้ายถิ่นเพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีขึ้นในการประกอบอาชีพในเมือง ส่งผลให้ที่ดินเพื่อการเกษตรถูกละทิ้ง ขณะที่การขยายตัวอย่างไร้ทิศทางของพื้นที่เมือง โดยไม่มีระบบผังเมืองและการใช้ประโยชน์ที่ดินที่เหมาะสม นำไปสู่ความเสื่อมโทรมของสภาพสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของคนทั้งในเมืองและชนบทจึงมีความจำเป็นต้องปรับกระบวนการพัฒนาเชิงพื้นที่ให้เหมาะสม เพื่อสร้างความเชื่อมโยงของการพัฒนาชนบทและเมืองให้มีบทบาทส่งเสริมและสนับสนุนกันและกัน (Sritong, 2009)

ปัจจุบันประเทศไทยได้มีการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่นอย่างทั่วถึงโดยมีรูปแบบขององค์กรท้องถิ่นที่แตกต่างกันออกไป อาทิองค์กรท้องถิ่นที่มีความเก่าแก่มากที่สุด ได้แก่ เทศบาลถัดมาคือองค์การบริหารส่วนจังหวัด (องค์การบริหารส่วนจังหวัด) และองค์กรท้องถิ่นที่เกิดขึ้นหลังสุด คือองค์การบริหารส่วนตำบล (องค์การบริหารส่วนตำบล) การปกครองตนเองโดยรูปแบบการปกครองส่วนท้องถิ่น (Local Self Government) การใช้อำนาจหน้าที่ในการจัดสรรแจกแจงสิ่งที่มีคุณค่าต่างๆ ให้กับสังคมอย่างชอบธรรม (Easton, 1960) จะมีบุคคลที่ก้าวเข้ามามีบทบาททางการเมืองและเป็นผู้บริหารท้องถิ่น สามารถดำรงตำแหน่งหรือสามารถครองใจประชาชนได้อย่างประสบผลสำเร็จ ที่มีผลมาตักยะส่วนบุคคล หรือ การเข้าไปมีส่วนในการกระทำใดๆ ในกิจกรรมทางการเมือง (Kenaphoom, 2017; Pannasil, 2018) เป็นจุดมุ่งหมายสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาประเทศและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารงานพัฒนาชนบทให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถพึ่งตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งยังเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมืองอันเป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ท้องถิ่นและประเทศชาติโดยรวมการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันเป็นลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางโลกทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคมการเมืองและสิ่งแวดล้อมการกำหนดให้ “คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา” เป็นเรื่องที่ปรับวิธีคิดให้มีการ

พัฒนาสู่ความยั่งยืน ทั้งนี้การพัฒนาแบบยั่งยืนจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาที่ไม่ส่งผลกระทบต่อการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ มีทั้งปัจจัยสนับสนุนข้อจำกัด และปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ ที่มีผลต่อการบริหารจัดการให้เกิดผลต่อการกิจในการบริการประชาชน (Ministry of Social Development and Human Security, 2002) และการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของคนบนพื้นฐานของการพึ่งพาตนเองได้ อันจะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของคนในสังคม (Wongcha-um, 2011)

จากที่กล่าวมาข้างต้นคณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบและสภาพการบริหารแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไร่ขิง จังหวัดนครปฐม ศึกษาวิเคราะห์หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ส่งเสริมการบริหารงานของเทศบาลเมืองไร่ขิงและเสริมสร้างความสามัคคีร่วมมือของภาคีเครือข่ายต่างๆ ในชุมชนที่จะร่วมกันพัฒนาชุมชนเพื่อ“เปลี่ยนแปลงไร่ขิงสู่เมืองน่าอยู่” ที่เข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการนำเสนอรูปแบบการบูรณาการหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาและหลักการบริหารแบบมีส่วนร่วมเพื่อส่งเสริมการพัฒนาชุมชนเมืองบนฐานทรัพยากรของชุมชนที่เข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป ทั้งรูปแบบการบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วมนี้ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานอื่นๆ สามารถเข้ามาศึกษาเรียนรู้และนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาชุมชนของตนได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไร่ขิง จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาการบูรณาการหลักการทางพระพุทธศาสนาในการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไร่ขิง จังหวัดนครปฐม
3. เพื่อนำเสนอรูปแบบพุทธบูรณาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารและพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของเทศบาลเมืองไร่ขิง จังหวัดนครปฐม

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาใช้การวิจัยแบบผสมผสานวิธี (Mixed Methods Research) (Boonyarat, 2005) เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เป็นการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เป็นการรวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group Discussion)

ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลเมืองไร่ขิง ในพื้นที่ 14 หมู่บ้าน 28 ชุมชน รวมจำนวนประชากร 24,866 (Raikhing Municipality, 2017)

ทำการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เปรียบเทียบตารางสำเร็จรูปของทาโร ยามาเน (Taro Yamane) โดยมีความคลาดเคลื่อน ($5\% = 394$ คน) ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 394 คน

การสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion)

การสนทนากลุ่มเฉพาะ (Focus Group Discussion) จะเป็นบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในด้านการบริหารงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับหลักพุทธธรรม จำนวน 15 รูป/คนโดยมีคุณสมบัติและจำนวน ดังนี้

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักพุทธธรรม (บรรพชิต) จำนวน 5 รูป
2. ผู้บริหารท้องถิ่น (นายกฯ/รองนายกฯ/ปลัดฯ/ผู้นำชุมชน) จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม
2. การสนทนากลุ่มย่อย(Focus Group Discussion) การสังเกตแบบมีส่วนร่วม,การสนทนาแบบไม่เป็นทางการ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติ (t-test) การทดสอบค่า (F-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) การเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ (Least Significant Difference : LSD) 2. การสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) 3. การประมวลความรู้รวบยอด (Conceptualization) เป็นการสังเคราะห์ข้อมูล ความคิดและเนื้อหาทั้งหมดรวมเป็นประเด็นหลัก เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิวิเคราะห์ความถูกต้องยืนยันข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

1. รูปแบบการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม

ผลการวิจัย พบว่า การบริหารชุมชนเมืองของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านสังคมด้านเศรษฐกิจชุมชน ด้านทรัพยากรชุมชนและด้านการบริหารจัดการชุมชน อยู่ในระดับมากทุกด้าน และการบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก 3.55 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน คือ ด้านการตัดสินใจด้านการปฏิบัติการด้านการรับผลประโยชน์และด้านการประเมินผลอยู่ในระดับมากทุกด้าน

2. การบูรณาการหลักการทางพระพุทธศาสนาในการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม

ผลการวิจัย พบว่า การบูรณาการหลักการทางพระพุทธศาสนาในการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมควรมุ่งไปที่การปรับจิตใจและตัวตนของคณะผู้บริหาร และประชาชน โดยนำหลักการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม ได้แก่ ด้านประชาชน ด้านการมีส่วนร่วม และด้านภาครัฐ เพื่อให้ประชาชนที่เป็นบุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่น ตามขั้นตอนต่างๆ ดำเนินการพัฒนา ช่วยเหลือ สนับสนุน ทำประโยชน์ในเรื่องต่างๆ หรือกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมประเมินผล เพื่อให้เกิดการยอมรับ และก่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดกันทุกฝ่าย ควบคู่กับการปฏิบัติตามหลักการทางพระพุทธศาสนาเพื่อการบริหารงานท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วม ที่สามารถนำไปเป็นส่วนหนึ่งได้แก่ หลักธรรมาธรรม (Mahachulalongkornrajavidyalaya University, 1996) ได้แก่ 1) สัจจะ การรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่ออุดมการณ์ของตนเอง 2) ทมะ การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัตย์ 3) ขันติ การอดทน อดกลั้น 4) จาคะ การรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตน หลักสังคหัตถ์ ผู้บริหารท้องถิ่นและประชาชนต้องผูกมัดใจยึดเหนี่ยวใจคน 1) ทาน มีน้ำใจรู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 2) ปิยวาจา พูดจาด้วยคำที่ไพเราะ 3) อตถจริยา ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น 4) สมานัตตตา วางตนพอดี เสมอต้นเสมอปลาย (P.A. Payutto, 2015)

3. รูปแบบพุทธบูรณาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารและพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม

ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบพุทธบูรณาการในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารและพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืนจึงเกิดขึ้นจากการพัฒนาทางด้านสังคม เศรษฐกิจชุมชน ทรัพยากรชุมชน และการบริหารจัดการชุมชน โดยอาศัยการมีส่วนร่วมจากภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และองค์กรชุมชน จึงกลายเป็นภาคีเครือข่ายการมีส่วนร่วม ทำให้เกิดความเป็นเมืองที่สมบูรณ์แบบมีการทำประชาคม ซึ่งเปรียบเสมือนเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของคนในชุมชน โดยมีตัวแทนจากชุมชนต่างๆ และกลุ่มผู้รับผิดชอบในส่วนงานต่างๆ ในชุมชนได้มีโอกาสพบปะกัน เพื่อประชุมหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในชุมชน สร้างองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนในชุมชน เพื่อให้ประชาชนในชุมชนเห็นความสำคัญในการพัฒนาชุมชนสู่ความเป็นเมือง เมื่อความเจริญเข้ามาสู่ชุมชนไผ่เชิงทำให้เกิดคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และเกิดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เข้ามา ความเป็นเมืองนั้นเชื่อว่าจะมีแต่ด้านดีเท่านั้นเมืองก็ยังมีข้อเสียเกิดขึ้นเช่นกันเพราะในขณะที่ชุมชนเกิดการขยายตัวทำให้วัฒนธรรมการเป็นอยู่เปลี่ยนแปลง ประชาชนเริ่มเห็นแก่ตัวกันมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จึงมีลักษณะการวิเคราะห์และสังเคราะห์พฤติกรรมจากการดำเนินงานตามแผนพัฒนา ซึ่งหลักธรรมที่ถูกนำมาปรับใช้ ได้แก่ ธรรมาธรรม สังคหัตถ์ โลกธรรม 8 (Mahachulalongkornrajavidyalaya University, 1996) อย่างไรก็ตามชุมชนไผ่เชิงก็จะมีการเดินทางพัฒนาชุมชนต่อไปเพื่อให้เกิดความเป็นเมืองที่สมบูรณ์แบบและเป็นแบบอย่างให้กับชุมชนอื่นๆ

1) การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจต้องนำหลักสัจจะ การรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่ออุดมการณ์ของตนเองที่เคยสัญญาไว้กับประชาชน ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนมากในชุมชน ส่วนประชาชนต้องนำหลักทมะ การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัตย์ความดี รู้จักใช้ปัญญามากกว่าการใช้อารมณ์ความรู้สึก รับฟังข้อมูลข่าวสารด้วยความอดทน คติวิเคราะห์ตามอย่างมีเหตุมีผล และนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เห็นต่าง ด้วยความสัตย์

2) การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการต้องปฏิบัติตามหลักสมานัตตตา (วางตนพอดี) วางตนด้วยความเสมอต้นเสมอปลายกับทุกฝ่าย เป็นผู้นำองค์กรที่มีความรับผิดชอบ ยอมรับในการตัดสินใจของคน กล้าให้ตรวจสอบไม่หนีเอาตัวรอด ส่วนประชาชน เมื่อรับรู้ข่าวสารและตรวจสอบพบข้อผิดพลาด ก็ตั้งจิตเมตตาให้อภัยทาน ให้อภัยหากเกิดข้อผิดพลาด

3) การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์ปฏิบัติตามหลักจาคะ การรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตน (คือไม่เอาประโยชน์เอาได้) ประชาชนต้องปฏิบัติให้ได้ เข้ารับรู้ข่าวสารพร้อมตรวจสอบและทักท้วง โดยร่วมรับฟังการประชุมของสภาท้องถิ่นได้ หรือส่งตัวแทนเข้าร่วม

4) การมีส่วนร่วมด้านการประเมิณผล ต้องปฏิบัติตามหลักอัตถจริยา (สงเคราะห์ประชาชน) ใช้จ่ายเงินภาษีให้เกิดคุณค่า, ให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กร ชุมชน สังคม ช่วยเหลือเอื้ออาทร ผู้ด้อยโอกาส โดยไม่หวังผลตอบแทน ช่วยเหลือด้วยใจบริสุทธิ์ ตามที่ประชาชนร้องขอ อีกทั้งประชาชนต้องนำหลักทาน การให้ (โอบอ้อมอารี) การมีน้ำใจรู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ในหมู่ประชาชนและเพื่อนร่วมงานมาปฏิบัติด้วย เนื่องจากงบประมาณภาษีมีจำกัดไม่อาจตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ทั้งหมด การร่วมตัดสินใจของประชาชนจะช่วยให้การบริหารชุมชนเมืองแบบมีส่วนร่วมปฏิบัติได้ง่าย หรือการเข้าไปมีส่วนในการกระทำใดๆ ในกิจกรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย (Kenaphoom, 2017)

ดังนั้นพุทธบูรณาการเพื่อการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไร่ขิง จังหวัดนครปฐม ในการศึกษาครั้งนี้ ควรมุ่งไปที่การปรับจิตใจและตัวตนของคณะผู้บริหาร และประชาชน โดยนำหลักการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม ได้แก่ ด้านประชาชน (People) ด้านการมีส่วนร่วม (Participation) และด้านภาครัฐ (Public) (Panyapong, 2017) เพื่อให้ประชาชนที่เป็นบุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่น ตามขั้นตอนต่างๆ ดำเนินการพัฒนา ช่วยเหลือ สนับสนุนทำประโยชน์ในเรื่องต่างๆ หรือกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมประเมิณผล เพื่อให้เกิดการยอมรับ และก่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดกันทุกฝ่ายควบคู่กับการปฏิบัติตามหลักการทางพระพุทธศาสนาเพื่อการบริหารงานท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วม ได้แก่ หลักขรวาธธรรม (P.A. Payutto, 2015) คือ 1) สัจจะ การรักษาความสัตย์ ความจริงใจต่ออุดมการณ์ของตนเอง 2) ทมะ การรู้จักข่มใจตนเอง ฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติในความสัตย์ 3) ขันติ การอดทน อดกลั้น 4) จาคะ การรู้จักเสียสละประโยชน์ส่วนตน หลักสังคหวัตถุ ผู้บริหารท้องถิ่นและประชาชนต้องผูกมัดใจยึดเหนี่ยวใจคน 1) ทาน มีน้ำใจรู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 2) ปิยวาจา พูดจาด้วยคำที่ไพเราะ 3) อัตถจริยา ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น 4) สมานัตตตา วางตนพอดีเสมอต้นเสมอปลาย ซึ่งสามารถสรุปเป็นองค์ความรู้ได้ดังนี้

สรุป

พุทธบูรณาการเพื่อการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งไปที่การปรับจิตใจและตัวตนของคณะผู้บริหารและประชาชน โดยนำหลักการบริหารงานแบบมีส่วนร่วม ได้แก่ ด้านประชาชน ด้านการมีส่วนร่วม และด้านภาครัฐ เพื่อให้ประชาชนที่เป็นบุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่น ตามขั้นตอนต่างๆ ดำเนินการพัฒนา ช่วยเหลือ สนับสนุนทำประโยชน์ในเรื่องต่างๆ หรือกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ ร่วมรับผลประโยชน์ และร่วมประเมินผล เพื่อให้เกิดการยอมรับ และก่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดกันทุกฝ่ายควบคู่กับการปฏิบัติตามหลักการทางพระพุทธศาสนา เพื่อการบริหารงานท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมและเกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “พุทธบูรณาการเพื่อการบริหารท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม” มีข้อเสนอแนะ 2 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับเทศบาลเมืองไผ่เชิง ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่น โดยเลือกโครงการที่ประชาชนเสนอบรรจุไว้ในแผนพัฒนาสามปี และประชาชนดำเนินการเอง หรือร่วมลงทุน ภายใต้การกำกับดูแลของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม
2. ข้อเสนอแนะสำหรับประชาชนในเขตปกครองเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม ควรเสียสละผลประโยชน์ส่วนตนเพื่อติดตามรับรู้ข้อมูลข่าวสารของเทศบาลเมืองไผ่เชิง จังหวัดนครปฐม และดำเนินการตรวจสอบเชิงสร้างสรรค์ในการบริหารงานท้องถิ่น ด้วยคุณธรรมตามหลักการทางพระพุทธศาสนา

References

- Boonyarat, S. (2005). *Research Methods for Public Administration*. (8th ed.). Bangkok: NIDA.
- Easton, D. (1960). *The Political System*. New York: Alfred A. Knoff.
- Kenaphoom, S. (2017). The Influences of Political Utility Affecting the Democratic Political Decision, Central Northeast, Thailand. *Journal of MCU Peace Studies*, 5(2), 17-38.
- Mahachulalongkornrajavidyalaya University. (1996). *Thai Tipitaka*. Bangkok: MCU Press.
- Ministry of Social Development and Human Security. (2002). *Social Welfare Service Development Plans and National Welfare 4 (2002-2006)*. Bangkok: The Department of Social Welfare and Development.
- P.A. Payutto. (2015). *Dictionary of Buddhism*. (24th ed.). Bangkok: MCU Press.
- Pannasil, P. (2018). Developing the Indicators of Leader Role for Female Administrators under Local Government Organization in the Northeastern Region. *Journal of MCU Peace Studies*, 6(1), 129-145.
- Panyapong, S. (2017). Formal of Social Welfare Elderly in Chaiyaphum Province. *Journal of MCU Peace Studies*, 5(3), 1-16.
- Sritong, N. (2009). *To Increase its Leadership in Community Development*. Bangkok: OS Printing House.
- The Raikhing Municipality. (2017). *Strategic Development Plan B.E. 2559– 2563*. (copy).
- Wongcha-um, S. (2011). *Planning the Development of the Country*. Nonthaburi: Petrung.